

CÜNEYD SUAVİ

Hayatın İçinden

Sevgi Hikâyeleri -2

Hayatın İçinden

CÜNEYD SUAVİ

● genctimas.com ●

Zengin

Köyün ağası, adamlarını yanına çağırıp:
"Dün sabah buraya bir adam gelmiş. Gelsin tabi ki ama, 'Ben ağadan çok daha zenginim.' deyip durmuş. Şunu bulup getirin de eni-boyu ne kadarmış görelim," demiş.

Ağanın adamları, dört bir yana dağılarak o zengin adamı aramaya başlamış. Ve yaptıkları soruşturmaya göre, köye uğrayan kişinin ihtiyar bir balıkçı olduğunu, daha sonra sahildeki evine döndüğünü bildirmişler.

Köyün ağası, gururuna çok dokunan bu olayı çözmek için hemen atına atlayıp yola koyulmuş. Bütün sahil şeridini boydan boya taramış, her gördüğü kişiye onu sormuş ama, öyle bir zengini kimse tanımıyormuş. Tek bir balıkçı yaşarmış o civarlarda. O da son derece garip biriymiş.

Ağa çaresiz kalınca, aradığı zengini belki tanır ümidiyle, o yaşlı adamın kulübesine gitmiş. Ve selam verdikten sonra:

"Ben ağayım!" diye konuşmaya başlamış. "Cuma günü bizim köye bir balıkçı uğramış. Gevezenin tekiymiş anlaşılın. Benden zengin olduğunu söyleyen bir geveze... Onu tanıyor musun?"

Yaşlı adam o sırada balık kızartıyormuş. Bütün çevreyi mis gibi kokutan, hem karabatakları hem de aç martıları imrendiren...

Tavadaki balıkları ters yüz ederken:

"O kişi benim," diye gülümsemiş. "Cuma namazını sizin köyde kılmıştım. Camiden çıktıktan sonra eski arkadaşlarımla sohbet ederken, sizden zengin olduğumu söyledim. Demek ki duymuşsunuz."

Ağa, durumu çözmekte zorlanıyormuş. Görüldüğü kadarıyla balıkçı akıllı birine benzese de, fakirliği açıkça ortadaymış. Üstündeki yamalı elbiseler, bir deri bir kemik kalmış o sıskacık vücudundan sanki her an kayacak gibi duruyormuş. Ayağına geçirdiği ayakkabılar ise, neredeyse parçalanma noktasındaymış, yaşadığı derme çatma kulübe gibi...

İhtiyara bir ders vermek niyeti ile:

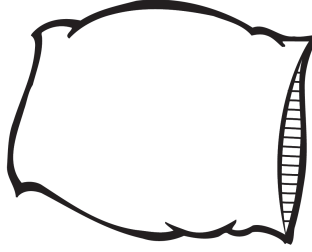
"Zenginliğin ölçüsü, sahip olduğun tarlayla ölçülür," demiş. "Seni bilmem ama bizde böyledir. Namaz kıldığın köy bana aittir, üstelik 10 bin dönümden daha geniştir. İstedğim her tarafı sürüp ekebilirim, mahsul alabilirim. Aldığım o mahsulleri istediğim yere satabilirim. Kimse bana karışmaz. Oysaki senin..."

Yaşlı balıkçı, ağanın sözünü yarıda kesivermiş. Ve önündeki uçsuz bucaksız denize bakarken:

"Benim tarlam en az 100 bin dönümdür," demiş. "Belki çok daha fazla... Bazen küçük birkaç oltayla bazen de bir ağla sürerim onu. Kimse bana karışmaz. Çok şükür ki Mevla'm da boş çevirmez."

Ağa şaşırıp kalmış bu cevaba. En büyük zenginliği, kanaati fark etmiş adamın yüzünde. Yavaşça inmiş atının üstünden. Daha sonra balıklara doğru yanaşıp:

“Muhterem ağam!” demiş. “Sözlerinde gerçekten haklıymışsın. Şimdi bu aç ve zavallı yolcuya, tarlanın mahsullerinden yedirirsin değil mi?” ♥

Köle

Delikanlı, kan davası yüzünden, yıllar boyu yaşadığı bölgeden uzaklaşarak doğudaki küçük bir dağ köyüne kaçmış. Bu arada günler boyu yemek yemediği için karnı zil çalıyormuş. Köye ulaştığında, etli bir yemek kokusu duymuş derinden. Bir de davul sesleri. Açlığın tesiri ile o tarafa yönelince bir düğün şenliği görüp sessiz sedasız süzölmüş bir bahçeden içeri.

Köylülerin çoğunluğu hasırlar üstüne konan yer masaları üstünde yemek yiyormuş. Dev çınarlar altında da modern denilen masalar bulunuyormuş. Delikanlı onlardan birine yanaşmış ve iskemlelerden birine oturmak üzereyken, bir çocuk gelmiş yanına: "Ağam sizi çağırıyor." diyerek.

Delikanlı davetsiz misafir olduğu için, elbette ki biraz endişe duyuyormuş. Fakat köymüş burası, davetiye falan istemezlermiş. Ağanın yanına gidip selam vermiş ayakta dikilirken.

Köy ağası onun başka bir diyardan geldiğini daha bahçeye girerken anladığından, bütün misafirler gibi delikanlıyı oturtmuş yanı başına, bu arada altına bir minder koyarak...

Delikanlı şaşırmış bu ilgiye. Çünkü geldiği yerlerde böyle bir nezaketi kimseden görmezmiş, hatta kendi ailesinden bile. Üstelik hep ezilmiş onlar tarafından, kanlıları sanki yetmezmiş gibi.

Mindere kurulurken, bir anda gönlü ısınmış güler yüzlü ağaya. Bu yüzden de o küçük köyde yaşamaya, o adama köle olmaya karar vermiş. Karnının doyması bol bol yetermiş ona. Başka bir şey aklından bile geçmiyormuş.

Ağa kabul ettiğinde delikanlı onun yanında iş tutarak, canla başla çalışmış ırgat gibi, hiçbir zaman hâminden şikâyet etmeden, üstelik yıllar boyu...

Zaman su gibi akarken ağa da her fâni gibi günün birinde dünyadan ayrılmış. Delikanlı artık olgun biriymiş ama, her nedense kendisini garip hissederek terk etmiş köyü. Zaten bekârmış, hiç bir 'ayak bağı' yokmuş onu tutacak. Aylar boyu dolaşmış dere tepe. Bir gün yine bir bahçede düğün görene kadar.

Adam gençlik yıllarını hatırlamak maksadıyla bir kez daha düğün yapılan bahçeye yanaşmış. Yine davet edilmiş ağanın yanına. Zaten bunu istiyormuş bütün kalbiyle, hayatını değiştiren bir olayın tekrarını ümit ederek...

Adam, ağanın yanına yanaştığında, birkaç tane minder görmüş kilimlerin üstünde. Fakat ağa hiç birine oturmuyormuş. Babacan tavrına rağmen her nedense diğer ağa gibi yapmamış. Sadece "Hoş geldin!" demiş, hepsi o kadar.

Genç adam bu işe biraz bozulmuş tabi, hiç kimseye sormadan bir minder alıp oturmuş. Ona göre ağa görgüsüzün tekiymiş. Bu nedenle kendisine bir şeyler öğretmek için daha önceki ağayı methetmeye başlamış. Basit bir minder yüzünden o adama nasıl bağlandığını, bu yüzden on yıl boyunca asla

itiraz etmeden çalıştığını; kısacası bir 'minder kölesi' olduğunu anlatmış ona.

Yaşlı adam onu hayretle dinliyormuş. Yanındaki misafirin sözü bittiği zaman, ona belden alt kısmını işaret edip:

"Ben de minder kölesiyim," diye tebessüm etmiş. "Doğduğum ilk günden beri bana minder verene kulluk ediyorum."

Genç adam o an fark etmiş, her insanı yumuşak bir minderle Yaratanı. O mindere merhamet ve sevgi ile oturarak birbirinden güzel nimetleri ikram edeni. Biraz önce oturduğu sahte minderini, hiç düşünmeden fırlatıp atmış bir yana, yaşlı adam gibi bağdaş kurarken.

İki ağa yan yanaymış şimdi bahçede. orba, et ve pilav varmış sofralarında. Bir de şanslı kölelerin yaşadığı mutluluk... ♥

İskemle Darbesi

Çok küçük bir ülkedeki mutsuz insanlar, sabahleyin radyo ve TV'lerini açınca, peş peşe marşlar duyarak meraka kapılmışlar. Biraz sonra ekrana çıkan bir spiker, ayakta dimdik durarak:

“Büyük milletimiz!” diye konuşmaya başlamış. “Post modern bir darbe ile ülke yönetimine el konmuştur. Bugünden itibaren, her türlü iskemle, koltuk ve kanepeyle birlikte yerden yüksek karyolalar yasaklanmıştır. Bu yasağı çiğneyenler çok ağır bir ceza görecektir!”

Vatandaşlar önceleri “Kan gövdeyi götürecektir!” diye korkarken, bu bildiri karşısında derin bir nefes almış ve her zamanki sessizlikleriyle boyun eğerek, yasaklanan eşyaları evlerinden atmışlar. Çevredeki fakirler de onları parçalayarak kışlık odun yapmışlar.

İskemle ve koltuk gibi eşyalardan kurtulanlar tüm minder ve yatakları yerlere serdikten sonra orada oturmaya; geceleri de orada yatmaya başlamışlar. Ve önceleri biraz sıkıntı çekseler de, bu işe bir hafta içinde alışmışlar. Üstelik hemen sonra, malsuların hepsini kapı dışarı etmişler. Çünkü iskemle ve koltuklar

olmayınca, onların da işe yaramadığını görmüşler. Fakir halka bir kez daha gün doğmuş ve masalar da parçalanıp kışlık odun niyetiyle depolara yığılmış.

İnsanların bir bölümü halının üstüne ince bir örtü serip; bir kısmı da yer masası etrafına çöreklenip yemek yedikten sonra, sofrayı kolayca ortadan kaldırıyor, böylelikle daha önce herkesi bezdiren işler birkaç dakika içinde son buluyormuş.

Yer minderlerinde rahat edenler, fazla değil sadece on gün sonra, dolap veya sehpa üstündeki TV'lerini seyrederken, boyunlarının tutulduğunu fark etmiş. Ve bu zahmeti daha fazla çekmemek için, TV'leri yere koyup altındaki eşyaları dışarı atmış. Böylelikle ortalık iyice açılmış ve küçük sanılan evlerin aslında ne kadar geniş olduğu anlaşılmış. Mobilyalar kalktığında onlar için kesilecek on binlerce ağaç da kurtulmuş elbette...

Bir ay sonra bütün halk:

"Bu darbeyi kim yaptıysa elleri dert görmesin, Allah onlardan razı olsun." demeye başlamış. Çünkü her gün başka bir kolaylık görülyormuş. Elbise ve pantolonların ütöleri, yerde oturulduğundan elbette ki daha çabuk bozulduğundan, yakışıklı modacılar TV'ye çıkıp:

"Sayın seyirciler!" diye konuşuyormuş. "Bildiğiniz üzere, daha önceki yıllarda yırtık ya da yamalı elbise modası vardı. Bu güzel modayı da, bizim yoğun çabalarımız sonucunda, 'diz ve popo kısımları aşındırılmış pantolon' modası takip etti. Sizi mutlu etmek için canlarını bile vermeye hazır olan bizler, şimdi de 'buruşuk elbise modası' başlattık. Ve buruşmayan kumaşlar çıkana dek, bu modayı sürdürmeyi kararlaştırdık."

Mutluluğu tatmaya başlayan insanlar, duydukları karşısında adeta bayram yapmış ve haberin bitmesini bile beklemeden, ütöleri de atmışlar kapı dışarı. Bu sefer de hurdacılar köşeyi

dönmüş. Ütüler atılınca, elektrik faturaları hafiflemiş. Fakat en önemlisi de hanımların dizi dizi dizileri seyrederken cayır cayır yaktıkları çamaşırlardan, ya da prizde unuttukları ütülerden çıkan yangınlar sona ermiş. Artık işe yaramayan ütü masaları da atılınca, odalar iyiden iyiye ferahlamış. Bu yüzden geniş evlere gerek kalmamış. Daha önce büyük evlerde yaşayan hanımlar, sabah kahvelerini yudumlarken:

“O evlerin çilesini boşa çekmişiz kardeş. Gençliğimiz gitti vallahi!” diyorlarmış.

Evlerin küçülmesiyle işleri de azalmış. Ve tutulan yardımcı-lara gerek kalmamış. Onlara verilen yüklü paralar, çocukların harçlıklarına ilave edilmiş. Gereksiz mobilyalara ayrılan miktarlarsa, özellikle bebeklerin dengeli beslenmesine ayrılmış. Böylelikle önceleri ikide bir hastalanan soluk yüzlü yavrular, kısa bir süre içinde turp gibi olmuş ve ilaç-doktor paraları onda bire indiğinden geçim derdi diye bir şey kalmamış.

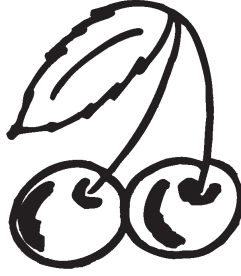
O küçük ülkenin bahtiyar insanları, sanki birer sülük gibi dört bir tarafa yapışan eşyalardan kurtulunca gerçek hürriyeti tatmaya başlamışlar. Ve yer yatağı sayesinde düzelen omurgaları nedeniyle mi, yoksa borçsuz yaşayarak kimseye el açmamanın verdiği huzurdan mıdır bilinmez, her tarafta dimdik gezmeye başlamışlar.

O ülkenin her yönüyle mutlu olan insanları birkaç yıl geçtikten sonra yine marş sesleriyle uyanmışlar ve ekranlarda yine aynı spikeri görmüşler.

Adam bu kez lüks bir koltukta oturarak:

“Büyük milletimiz!” diye sırtıyormuş. “Üç yıl önce darbe yapan ‘dış destekli’ hainler, başarılı bir darbeye işbaşıından uzaklaştırılmıştır. Bu konuda başta koltuk, kanep ve yatak üret enler olmak üzere, ülkemizin en değerli iş adamlarının

desteği alınmıştır. Büyük gazetelerimiz de yarından itibaren,  kupona bir iskemle hediye edip, sizleri acayip mutlu edeceklerdir. Ayrıntılı haberimiz "Aaaz!" sonra verilecektir." ♥

Zahmet

Zengin bir adam, bahçesinden topladığı bir sepet kadar kirazı bitişik evde oturan ihtiyara götürüp:

“Merhaba Hacı Amca!” diye gülümsemiş. “Çocuklarımla birlikte sen ve teyzem için biraz kiraz topladık.”

Yaşlı adam, insanlarla fazla konuşmaz, derdini de kimseye açmak istemezmiş. Emekli aylığı bol bol yetermiş ona, zaten eşinden başka da kimsesi yokmuş. Kirazları gördüğünde gözleri dolmuş, birazdan da çocuk gibi ağlamaya başlamış.

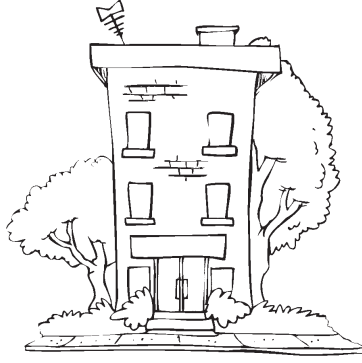
Zengin adam böyle bir şey beklemiyormuş. Bu nedenle endişeye kapılmış tabi, “Bir hata mı yaptım?” düşüncesiyle...

Sonunda bir tahminde bulunarak:

“Herhalde bu meyveyi çok seviyorsunuz,” demiş. “Bundan haberim olsaydı daha sık getirmeye çalışırdım.”

Yaşlı adam onu sevgiyle kucaklarken:

“Kirazı elbette severim yavrum,” demiş. “Teyzen de sever. Ama beni ağlatan şey, bizim gibi yaşlılara değer vererek, o ağaca çıkma zahmetine katlanmanızdır.” ♥

Yaşanacak Yer

Adamın biri, dağın tepesindeki bir köyde yaşadığından, açtığı sıkıntılardan bıkip usanmış. Ve en sonunda isyan edip büyük bir şehre, üstelik de hiç masrafsız yerleşmek için, cân-ı gönülden dua etmeye başlamış.

“Âmin!” deyip ellerini indirdiğinde, bir ses ilham suretinde kalbine yansıyarak:

“Duan, eşref saate rast geldiği için, Allah tarafından kabul edildi.” demiş.

Adam bir melek ile konuştuğunu anlayınca, kendisini çok değerli bir kul zannetmiş. Bu nedenle bayram yapmış, bayram aylar öncesinden geçtiği halde...

Fakat hemen şımarıp:

“Madem eşref saatteyiz, bunu değerlendirmek istiyorum,” demiş. “Bu nedenle göç edeceğim şehri, oturacağım semti, hatta tüm komşularımı bütün özellikleriyle ben seçeceğim.”

Kalbine yansıyan ses, Rabbinin neylerse güzel eylediğini ve kadere boyun eğmenin en çıkar yol olduğunu söylemiş ama, adam ha bire diretmiş: “Seçimi ben yapacağım!” diye mızıldanarak.

Melek bunun üzerine tekrar devreye girip:

“Şartlarını söyle bakalım,” demiş. “Ama dikkat et! Dağdaki köyden ayrılıp gideceğin yer, sözlerine göre belirlenecek. Yanlış bir şeyler söylersen bu işten kesinlikle dönemezsin.”

“Anlaşıldı!” diye gülümsemiş bizimki. “İstanbul’u seçiyorum tamam mı?”

“Tamam!” demiş ses. “Zor bir istek değil bu.”

“Deniz de görülsün!” demiş bu sefer adam. “Bizim köydeki gibi, her tarafta bol miktarda ağaç bulunsun. Bir de büyük veli olsun yakınlarında.”

Yine aynı ses:

“Zor da olsa çözüm imkânsız değil,” demiş. “Eyüp Sultan civarı, şu anda senin için uygun görünüyor.”

“Son şartım da şudur!” diye sırtmış adam. “Sağımdaki, solumdaki, altımdaki, üstümdeki; hiçbir komşum beni rahatsız etmeyecek. Karı koca kavgası asla olmayacak. Pencere ve kapılardan içki ve sigara kokusu gelmeyecek. Komşularımız; televizyon, radyo ya da teyplerinin sesini açmayacak, hatta yüksek sesle bile konuşmayacak, bahçeye çöp atmaktan çekinenecek. Üst katlarda oturanlar tepemizde koşuşup durmayacak. Balkonlardan ikide bir halı silkeleyerek, ortalığı toza boğmayacaklar. Bu şartları sağlayan bir yer istiyorum.”

Adam daha fazla konuşacakmış ama, kalbine yansıyan ses bir anda kesilmiş, sanki fişinden çekilen bir radyo gibi. Bu nedenle endişeye kapılmış adam. Çok zor şeyler istediğinin farkındaymış. Fakat eşref saatlere her zaman rastlamak mümkün değilmiş.

Büyük bir heyecanla beklediği cevap, bir saat sonra gelmiş:
“İstediğin şartlar dikkate alınarak, gideceğin bölge belirlenmiştir: Hemen yarından sonra, Eyüp Sultan Mezarlığı’na gidiyorsun.” ♥